

demokratisk og god Lov. Og naar de komme til at kritisere Toldloven, vil det gaa akkurat paa samme Maade. Jeg ved nok, at man opstiller nogle Teorier om, at det kan ikke nytte noget at nedsætte Tolden, for saa tage blot Mellemandlerne Fortjenesten. Men naar man siger saadant noget, hører jo alting op. Det maa dog være saadan, at naar Staten slaar af paa Tolden, kan man ikke komme længere, saa er der ikke mere at gøre dér. Og lad os for Eksempel tage Retsreformen. Den have de Herrer tidligere draget meget stærkt til Felts imod. Jeg kommer for Resten i Tanker om, at nu glæder det mig, at jeg har stemt for den. Før var jeg ikke saa glad ved det, fordi de store Lønninger til Højesteretsassessorerne vare indbefattede i Loven, og dem var der ingen Glæde ved. Men man maa undertiden sætte det uvæsentlige til Side for det væsentlige, og jeg stemte derfor for Loven. Men jeg gjorde det ogsaa noget af den Grund, at hvis de Herrer skulde komme til Magten i en nær Fremtid, og de skulde gennemføre en Retsreform, vilde den blive langt mere kostbar og ligeledes mere fuld af Teorier og Juristerier end den, vi andre kunde blive enige om, og derfor er jeg nu, da de Herrer ere komne til Magten, glad over, at jeg stemte for den Gang, og at den blev ført igennem, for nu var den, som sagt, aabenbart bleven meget værre.

Nej, det er bedre, at vi søge Aarsagen til den Misère, vi have i Øjeblikket, andre Steder, og jeg vil have Lov at sige det her. Jeg sagde det i Tide, den Gang vi havde de store Lønningslovsforslag, at de vilde komme til at trykke os, naar vi først skulde til at afholde de deraf følgende Udgifter. Jeg sagde det i Tide, og den Gruppe, hvortil jeg hører, stemte ikke for disse Lønningslove, for vi kunde godt se, hvor det vilde bære hen. Og det var saa meget mere forkasteligt at vedtage dem, som det allerede den Gang havde vist sig, at de økonomiske Forhold vare begyndte at blive betænkelige. Efter min Formening er Gennemførelsen af den Lønningslov, vi fik i 1908, den største Uret, som nogen Sinde er gjort det arbejdende Samfund. Vi havde faaet Lønningslove i 1902, 1903 og 1904 for alle vore Etater, og de bleve fra alle Sider betragtede som passende efter Forholdene og Tiderne. Saa skete det ved et ganske tilfældigt S sammenspil fra mange forskellige Sider, at disse Lønningslove paa uhyggelig Maade, kan jeg gerne sige, kom ind i Tinget og bleve vedtagne. Jeg vil minde om, hvorledes de Herrer

have stillet sig. Jeg vil bede de ærede Medlemmer læse, hvad den højtærede nuværende Konseilspræsident sagde om Lønningslovene. Aldrig har jeg hørt nogen Mand her i Tinget udkaste Trusler mod Tinget som dem, den højtærede Konseilspræsident fremkom med. Hans Udtalelser vare udelukkende Trusler med Hensyn til, hvad der vilde ske, hvis vi ikke vedtog dem. Det var en Uret, som vilde svie længe til os. Vi begik den Uret, at $\frac{5}{6}$ af Landets Befolkning have mindre at leve af i Gennemsnit end den lavest lønnede Statsfunktionær. Det er en Uret saa stor, at det vil vare mange Aar, inden vi faa den gjort god igen. (Afbrydelse). De Herrer Socialdemokrater le! Jeg husker godt det Vaaben, de brugte den Gang. De sagde: Vi skulle højne Niveauet for disse Funktionærer, og naar vi faa Lønningerne satte op her, skulle vi højne det for de andre. Men hvad have de nu at højne det med? Nu have de givet Pengene hen til de andre. Inden vi løbe Linen ud, komme vi til at udgive 10 Millioner om Aaret hertil, og enhver vil forstaa, hvad 10 Millioner betyde for et Budget paa nogle og halvfems Millioner. Hvis Kravene havde været berettigede, vilde jo al Diskussion derom høre op, men vi havde for faa Aar siden faaet Lønningslove, som fra alle Sider vare blevene anerkendte som tilstrækkelig fyldestgørende. Enhver ved, hvorledes disse Love bleve modtagne. De kom som en Bombe, de bleve modtagne med en Forbavelse, som man aldrig havde set Mage til.

Det er ingen Hemmelighed, at en stor Del af Tingets Medlemmer i Virkeligheden var imod disse Love, men Skæbnen vilde, at de skulde vedtages i det Øjeblik, og det var, som sagt, uheldigt. Jeg har hørt mange Ytringer i den Henseende, og jeg siger, at var Alberti-Kraket kommet et Aar før, vare vi blevene fri for dem. Nu vilde ingen tænke paa at komme med dem, ikke en Gang Socialdemokraterne vilde vove paa at tale om dem og stemme for dem. Nu have de Brug for Pengene andre Steder, men nu have de givet dem bort. Der kunde ellers nok være Brug for dem nu, der er Forhold i København, som Statskassen nok kunde have nødig at hjælpe paa. Arbejdsløsheden er større end ellers, men nu kunne de Herrer se, hvad de have til at højne Niveauet med. Nej, alle den Slags Teorier hjælpe ikke. At den lavest lønnede Funktionær har mere i Løn, end $\frac{5}{6}$ af Danmarks Befolkning